Divendres 20 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 22,34-40): En aquell temps, quan els fariseus van saber que Jesús havia fet callar als saduceus, es reuniren tots plegats. I un d'ells, doctor de la Llei, l'interrogà amb intenció de temptar-lo: «Mestre, quin és el gran manament en la Llei?». I li digué: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment: aquest és el gran i primer manament. I el segon és semblant a aquest: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments tota la Llei en depèn, i els Profetes».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Estimaràs el Senyor... Estimaràs el teu proïsme»

Mn. Pere CALMELL i Turet
(Barcelona, Espanya)

Avui, el mestre de la Llei li pregunta a Jesús «Quin és el gran manament en la Llei?» (Mt 22,36), el més important, el primer. La resposta, en canvi, parla d'un primer manament i d'un segon, que «és semblant» (Mt 22,39). Dues anelles inseparables que són una sola cosa. Inseparables, però una primera i una segona, una d'or i l'altra d'argent. El Senyor ens porta fins a la profunditat de la catequesi cristiana, perquè «D'aquests dos manaments tota la Llei en depèn, i els Profetes» (Mt 22,40).

Heus aquí la raó de ser del comentari clàssic dels dos pals de la Creu del Senyor: el que està clavat a terra és la verticalitat, que mira cap el cel envers Déu. El travesser representa l'horitzontalitat, el tracte amb els nostres iguals. També en aquesta imatge hi ha un primer i un segon. L'horitzontalitat estaria a nivell de terra si abans no poséssim un pal dret, i com més vulguem aixecar el nivell del nostre servei als altres —l'horitzontalitat— més alt haurà de ser el nostre amor a Déu. Si no, fàcilment ve el desànim, la inconstància, l'exigència de compensacions de l'ordre que sigui. Diu sant Joan de la Creu: «Com més estima una ànima, tant més perfecta és en allò que estima; d'aquí s'esdevé que aquesta ànima que ja és perfecta, tota ella és amor i totes les seves accions són amor».

Efectivament, en els sants que coneixem veiem com l'amor a Déu, que saben manifestar-li de moltes maneres, els dóna una gran iniciativa a l'hora d'ajudar el proïsme. Demanem-li avui a la Mare de Déu que ens ompli del desig de sorprendre Nostre Senyor amb obres i paraules d'afecte. Així, el nostre cor serà capaç de descobrir com sorprendre amb algun detall simpàtic als qui viuen i treballen al costat nostre, i no solament en els dies assenyalats, que això ho sap fer qualsevol. Sorprendre!: forma pràctica de pensar

menys en nosaltres mateixos.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tu em preguntes per quina raó i amb quin mètode o mesura Déu ha de ser estimat. Jo responc: la raó per a estimar Déu és Déu; el mètode i la mesura és estimar-lo sense mètode ni mesura» (Sant Bernat)

- «Res s'ha d'oposar al servei de Déu. Aquest "sotmetiment" a Déu no és destructiu de la criatura. La creació està de tal manera configurada que convida a aquesta adoració. El ritme de la nostra vida només vibra correctament si està imbuït d'aquesta força» (Benet XVI)

- «(...) L'adoració del Déu únic allibera l'home de replegar-se en ell mateix i de l'esclavitud del pecat i de la idolatria del món» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.097)